

הכל נעצר

צילום: עידן ארז

סגן בוריס יארמולניק ז"ל

1 בוריס היקו, חלפו רק כמה חודשים מאז **לנתקו** ואנחנו מתקשים להבין איך ברגע אחד החיים שלנו נעצרו, איך ברגע אחד כל הדברים בחיים הפכו ללא ממש חשובים. הכל מתגמד לעומת לכתך בימים האחרונים של מבצע עמוד ענן.

החזרת מאחור את אמך אספיה, אותי ואת יבגני אחיך הצעיר שמתקשה יותר מכולם לעיכל איך האה שבו היה גאה לא ישוב עוד. במהלך חשפונה ישבו איתנו חבריך מהצבא וסיפרו איך תמיד סייעת ואיך רצת לתפוס מחסה

כשהחל הירי, אבל הפציעה שלך הייתה אנושה. כמו הרופאים קיוונו שתצליח לשרוד, כי תמיד נאבקת והצלחת בכל מה שעשית למרות הקשיים. ואז ביום חמישי אחרי הצהריים, קרה הנורא מכל: הבנו שזהו, לא תשוב יותר.

למני שייצאת לשירות המילואים אמרת לי שיש אחוז התייצבות גבוה מאוד אצלך בפלוגה. היית מאוד גאה בכך שמילואימניקים כמוך עוזבים לימודים, מבחנים, משפחות וילדים קטנים וכולם מגיעים להגן על המולדת. הסברת לי שבתוך כמה ימים הכל יסתיים. כל הזמן אני נזכר בך ובוכה, בוכה כמעט בלי הפסקה. קשה בלעדיך, בוריס, קשה מאוד.

דע לך, בני היקו, שאני ואמא בקושי מתפקדים. החיים נעצרו, אין חיובים בכלל, לא מרגישים שיש טעם לחיים. אנחנו נזכרים בעלייה שעשינו לארץ, בקשיים לצד החיזוקים שתמיד הגיעו ממך, שאמרת לנו שיהיה בסדר ושזוהי המדינה שאנחנו צריכים לחיות בה. הצטיינת בכל מה שעשית ובוודאי שגם בלימודים בפזיקה באוניברסיטת תל-אביב. אני כל כך מתגעגע לצחוקים איתך, לטיולים שהיינו עושים ביחד. לעיתים אני חושב שאולי עוד תשוב, אולי זה רק סרט רע, בוריס?

בפעם, זוהי השנה הקשה בחיי, בן יקו. הכל נעצר. הכל עומד. אמא ואני מתקשים להיכנס לחדר שלך. אין יום שבו אנחנו לא בוכים. שום דבר כבר לא יהיה כמו שהיה בעבר. ועכשיו מגיע יום הזיכרון, הרגע שבו עולים למצבה שלך במסגרת הראשונה ביום הזיכרון, וגם אתה חלל צה"ל. ביום שני הקרוב נעלה לביית העלמין בנתניה. חבר אמר שיהיה דגל ישראל על המצבה שלך. אני כמות אהבת לחיות כאן בישראל. בוריס, אנחנו מתגעגעים אליך מאוד. שלך, אמא ינדי.

סגן במילואים בוריס יארמולניק ז"ל, קצין חימוש מנתניה, נהרג מפגיעת רק"ט במבצע עמוד ענן. בן 28 היה במוותו.

